

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari,
Opvscvla Spiritvalia**

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Vti omnia Dei dona sint purè in ipsum referenda: cor vt ab omni amore
impuro serua[n]dum: natura quinam mortificanda: sui item diligens
obseruatio quantorum bonorum sit occasio. Can. XXXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

sed imagines, & phantasias quasunque illic, vt se manifestauerint, repellas. Curas & sollicitudines omnes in me projicias. De quocunque euentu non perturbaberis. Sta semper super custodia cordis tui vigil, ne vlla affectio inordinata ad hominem, seu creaturam quamcunque, nullum desiderium sensuale, nulla passio viciosa, nulla concupiscentia & vt nulla inclinatio, nulla intentio viciosa in te quiescat. Noli consentire vt medium quoduis minimum sit inter me & te. Tu etiam nulla in re te ipsam queras aut intendas, sed me solum purè ac simpliciter. Mentem tuam vbi- que erige ad me semper eleuatam tene, vt quicquid loquendum, tractandum, cogitandumve tibi fuerit, mecum illud primum tractes per orationem & internum colloquium spiritus. Quapropter omnis actio, occupatioq; exterior, materiam & occasionem tibi præbeat orandi: imò ipsa occupatio animi tui non aliud sit, quàm iugis perpetuæ oratio. Nihil videas tam alienum, nihil tam distortum, ex quo occasionem non haurias orandi atque me laudandi. Ex omnibus eleues mentem tuam, & transferas affectum tuum in me. Quicquid vides pulchrum, quicquid amœnum seu delectabile sentis, refer ad me, vt ego solus omnis tua delectatio sim. Omnia te ædificent, & nihil tibi occurrat, ex quo non mediteris animæ tuæ aliquem profectum.

Mens qui
semper ele-
uatur in
Deum.

Vt omnia Dei dona sint purè in ipsum referenda: cor vt ab omni amore impurè seruandum: natura quoniam mortificanda: sui item diligens obseruatio quantorum bonorum sit occasio.

CANON XXXI.

EX operibus meis atque donis, nihil tibi debes vindicare. Dona quidem mea cognoscere debes in me & beneficentiam meam, charitatem gratuitam, ac benignitatem admirari. At nihilo minus tuam vilitatem semper ante oculos debes habere & nihilitatem, vt ex donis meis nihil tibi ascribas, nihil vindices. Nec inde gaudeas aut consoles, quod à me aliquid receperis, quodve in te aliquid operatus sum boni. Non debes inquam propterea gaudere in te & propter te, videlicet quod aliquid assequuta sis, (quia illud esset gaudium proprium) sed debes gaudere in me & propter me, quod tam bonus sum, tam liberalis, tam pius & misericors super indignos & ingratos. Quæ bonitas mea tanto manifestior facta est in te, quanto tu vilior es, & mihi ingrator. Itaque in donis & ex donis meis letaris, nō propter te, sed propter me. Et propterea huiusmodi habere te (excepta gratitudine & humilatione, quæ ex donis meis crescere debent) ac si nihil tibi datum, nihil in te factum sit, nihil senseris, oculos tuos dirigens in tuum non esse, non posse, & in tuum deficere ne extollaris, & ne in te gaudeas aut tibi blandiaris, sed omnia refer in me. Si igitur dulcedinem illuminationemve senseris aliquam, aut si per te gratia mea beneficium, bonumve operata fuerit in alio homine, gaudere quidem potes de bono quod ex me factum est, non autem super illo gaudeas in te, videlicet quod tibi hoc faueas atque læteris (latet enim amor proprius) quod per te hoc factum sit, sed auerte cor tuum potius ab illo quod factum est, & à teipso, nequaquam hæc duo simul cogitando, id est, teipsum & meum beneficium (nisi vt dixi, id fieret ad collationem meæ bonitatis, & tuæ vilitatis) Sine hoc, pro illo tēpore transire, quasi non sit factū, quasi nihil senseris: & in me interim intēdas, &

Mat. 5.

Dona Dei
vt nemo sibi
adscribe-
re debeat.

SSS 2 non

non in donum. Nō igitur donum ipsum inspicias, nec figas ibi animum tuum, ne lateris, nec ibi quiescas. Imò si quid sentis, non discutias, nec inuestiges curiosa intra te voluens quid sentias, quid sit, & verum à me an aliunde sit: (hæc enim facit medium inter me & te, & te remorantur à me) quin potius illud transeas, penetres, & intimius te mihi relinquere studeas. Eligas autem magis quæ intra te aguntur hoc modo nescire, quàm vt curioso hoc scrutinio gratiam meâ impediās, & periculum tibi compares vnde inferis, aut vnde tibi placeas, aut ex proprio amore in te, & pro te gaudeas. Committe hoc, vt cetera omnia mihi. Hoc vnum secuta certe tene, si à me quippiā tibi datur boni, citra tua merita indignè ingratus datur. Perplacet mihi hæc humilitas, vt propter vilitatē, indignitatem ac ingratitudinē tuā formides, paueasq; in huiusmodi, habeasq; inde verecundiam ac turbationē, & potius putes nihil esse quod sentis, aut à me nō esse, quàm quod super hoc gaudeo quiescas. Memor esto, quod Apostolis meis quoque prohibuerim, quod nos gaudeant super miraculis & quod immundi sibi spiritus subijcerentur, quam certissimè à me hoc donum accepisse non ignorarent. Sic tu quoque filia super consolatione aut dono quocunq; accepto non gloriaris in te, nec gaudeas extrane, hoc est, aliter quam propter me, nec in eo quiescas. (Abscondit enim se vbique priuatus amor, qui incautis facillimè imponit) sed in me solo, id est, de gloria mea ac beneplacito meo. Nihil enim de donis meis gloriari, nihil tibi laudis vlturpare, aut vendicare, nihil tibi ascribere debes, nihil tibi prorsus tribue aut tribui sine, nec exultes inde quasi in re tua, sed omnia ad me & in me referas, & serua te ab omni proprietate, nihil tibi tribuendo, nihil pro te zelando, nec pro te gaudeo.

Luc. 30.

Cor purum
ab omni a-
more qui
seruandum
extra Deū.

Naturam
hominis ab
omni oble-
tatione ser-
uandam.

Phil. 3.

Quæstio
propria qui-
nam per-
seruanda.

Viue sine proprio consilio, absque proprio iudicio, sine proprio sensu, omnino pauper spiritu. Filia, si mea cupis esse sponsa, cor tuum semper serua castū, purum, ab omni amore alienum, liberum, & à nulla creatura possessum. Quotiescunq; amorem ad hominem aliquem, aut ad quamcunq; creaturam senseris, aut sensuale aut naturalem, toties ingemiscens ad me aspira, expetens meam gratiam, & meam amicitiam solam, securam, felicem, & sempiternam. Quicquid enim erga creaturā in sensibus tantum agitur, impurum est & periculo non caret. Vbicunq; etiam natura recreationem, consolationem, aut oblectationem recipit (si ad puritatem aspiras) necesse est vt illa te consolatione abdicēs, siue in verbis, siue in rebus quibuscunq; id fuerit. Oportet vt libera transeas cuncta, nullibi inhaerendo, præterquam in me. Porro nihil hominem à creaturis & à seipso tam liberum exoccupatumq; reddit, quam seipsum & omnia creata vilipendere, & me solum præciosum in corde suo habere: alia verò omnia, vt sunt, stercora æstimare.

Explora diligenter in cunctis operibus, studiis ac voluntatibus tuis, quid te moueat, & siue loquaris, siue taceas, siue agas, siue quiescas, intima animæ tuæ, hoc est, cogitationum atq; intentionum tuarum medullas scrutare, & reperiēs sæpenumero, quod origo, radix, fomesq; (vnde nascitur quod diuinum putatur) merè est humana, propria ac vitiosa tui ipsius quæstio. Vigila igitur tu vt nihil te intret visum, nisi ad me tota conuersa me solum desiderares: tam desiderabundus tibi occurreris, tamq; vltro tuo me cordi insinuarem, ac si ego sine te non possem viuere, aut sine te felicitas mea imperfecta esset, nec consummata. Graue quidem, nec absque cruce erit initio, vt in omnibus vigilanter te perspicias & oblerues, quid querās, quid te afficiat, & ubicunq; inueneris aliquid quod ego non sum, aut cuius causa

causa ego non sum, mox ab eo te auertas. Hic, inquam, labor occurrit & afflictio spiritalis. In multis enim inuenies teipsam, ubi te necesse est vt relinquant, & quicquid inordinatum est in te mortifices. Si naturam tuam vincere debes, vim ei inferas necesse est. Itaque tot inuenies cruce, quot inueneris inclinationes in te vitiosas, siue impuras mortificandas. Hic primum teipsam cognoscas filia, hic ex impotentia & fragilitate, qua teipsam vincere non potes, humiliaberis, & quam te putabas aliquid esse inuenies nihil. Veruntamen si iugi ac perseueranti studio insistis, quod graue erat, fiet leuissimum. Multa in te salutaria operatur hæc diligens & assidua introspectio, examinatioque tui ipsius. Ostendet enim tibi infirmitatem & defectus tuos, pariet tibi gemitum ac desiderium pro liberatione eorundem, faciet sollicitum multa cauere ac euadere pericula, quæ alioqui incidisses. Labor denique ac pressura in quibus sudas, donec exuaris his defectibus, & lachrymæ quas fundes (quia teipsam vincere nequis, nec carere potes quibus velles carere) erunt tibi baptismus ad purgationem animæ tuæ, atque ad delictorum tuorum expiationem. Noli igitur animo deficere, in me vinces omnia. Confide, ego tecum hanc crucem leuabo, ego tecum portabo.

Natura quomodo mortificanda.

Observatio sui diligens quid boni adferat.

Ioan. 15

Quomodo instinctus diuinus sit obseruandus, & gratia non negligenda: exercitia quænam quisque adsumere debeat: cuiusmodi item perfectionem quisque desiderare debeat.

CANON XXXII.

Exercitiis bonis ac consuetudinibus semper abundes filia, quibus vtaris, & per quæ cor tuum ad me dirigas, quando tractum alium ex me non sentis singularem. Tuis enim exercitiis nunquam aded inhaerere debes, vt tuos conceptus meis instinctibus præferas. Sed vbicunque (sine id fiat per manifestationem voluntatis superioris, siue per meam dispensationem, qua dubiis rerum euentibus necessitatem interdum impono) voluntatem meam didiceris, ibi teipsam desere. Vbicunque etiam intus tractum meum certum senseris, ibi te confestim relinque, & mihi obtempera sequendo tractum meum. Neque enim mihi hoc sufficit, vt mihi seruias, & vt me quæras ac intendas: sed volo etiam, vt mihi quemadmodum ego volo, seruias, hoc est, vt relicta voluntate tua etiam in eo quod virtuosum est & laudabile: propter voluntatem meam amplectaris illud, quod vilius est. Propter voluntatem meam, id est, quia ego sic volo, sic ordino, sicque dispenso, quia eiusmodi non vile nec solum bonum, sed etiam melius est. Hoc modo exercitia tua sæpe intermittere, sæpe transferre te oportet, non ex negligentia, non ex acedia, non ex cordis instabilitate, sed ex plena ac nuda tui ipsius abnegatione vt nusquam nullaque in re stes super te, sed super me cum omni plenaque fiducia. O si scires, quanto periculo, quantave iactura spiritualis profectus non recipiuntur inspirationes meæ, quamque damnabile sit instinctibus meis contraire, præ angustia pariter ac tremore procul dubiq cor tuum contabesceret. Quocirca tu si ista semper in timore, & suspectam te habe de ingratitudine. Metue ne quod meteris tibi, sicut multis aliis contingat, vt propter superbiam & ingratitudinem tuam, instet à me relicta, excidas à gratia mea. Eam ob rem semper esto humilis, non in te, sed in me confidens. Ora continue pro gratia mea, & hanc vigil obserua, vt scias quid à te requiram: nec tamen tantummodo

Deserere se se vt quisque debeat.

Exercitia propria, ubi deferenda sint.

Instinctus Dei neglectus quam sit periculosus.

Eck. 2.